

DNI _____ Cognoms _____ Nom _____

Indica si cadascuna de les següents afirmacions és sempre o necessàriament vertadera (escriu V), sempre o necessàriament falsa (escriu F) o si, segons el cas, podria ser certa o falsa (escriu VF).

	V	F	VF
1. Segons la fal·làcia de la composició, una economia és la composició de tres sectors (privat, públic i exterior), però en la pràctica un es pot eliminar de l'anàlisi (el sector exterior, perquè és exterior a l'economia).		F	
2. No és un exemple de la fal·làcia <i>post hoc ergo propter hoc</i> concloure que, quan l'estalvi privat net és zero, tant les exportacions netes com el dèficit públic són zero.	V		
3. La tria de mesures de política macroeconòmica és una forma de dilema del tramvia perquè, en general, l'adopció de moltes mesures de política macroeconòmica implica afavorir a uns i perjudicar a d'altres.	V		
4. Una característica dels agregats monetaris és que sempre augmenten de valor.		F	
5. Un tret en comú d' M_0 i M_1 és que en els dos hi ha algun component que és una forma de diner creada pel banc central.	V		
6. Un tret en comú d' M_0 i M_1 és que en els dos hi ha algun component que és una forma de diner creada pel bancs.		F	
7. Si l'actiu financer A és més líquid que l'actiu financer B aleshores B té menys risc que A.			VF
8. Si l'actiu financer A és menys rendible i més arriscat que l'actiu financer B aleshores B és més arriscat i més rendible que algun actiu financer C.	F/VF		
9. Un actiu financer molt líquid sempre és un actiu financer poc rendible.		F	
10. La funció d'un banc central de ser prestador d'última instància significa que quan els bancs no volen fer préstecs a famílies o empreses és el banc central qui s'encarrega de fer aquests préstecs.		F	
11. En una operació de mercat obert contractiva els bancs venen actius financers a famílies i empreses, i així retiren diner de l'economia.		F	
12. En el model convencional (ortodox) de creació de diner, els bancs han de rebre dipòsits d'efectiu abans de fer préstecs.	V		
13. En el model heterodox de creació de diner, els bancs creen dipòsits (un augment del seu actiu) i fan préstecs (un augment del seu passiu) simultàniament.		F	
14. El coeficient de liquiditat es redueix, el coeficient de reserves augmenta i el multiplicador monetari disminueix.			VF
15. Segons el procés de creació de diner en el model ortodox, les despeses dels consumidors creen ingressos per als venedors, que fan préstecs, que es dipositen en els bancs, que s'acumulen en forma de reserves en el banc central.		F	
16. Les reserves és la forma de diner creada pel banc central per a què les empreses disposin d'un diner reservat per a contractar treballadors quan els necessitin o quan no tinguin suficients beneficis.		F	
17. No explica una variació de la taxa d'interès que s'hagi modificat la funció de demanda de liquiditat.		F	
18. Si s'ha observat una disminució de la taxa d'interès, entre d'altres esdeveniments, podria haver-se produït una operació de mercat obert contractiva.	V		
19. La taxa d'interès augmenta si el banc central executa una operació de mercat obert expansiva al mateix temps que les empreses emeten actius financers amb què obtenir diners per a contractar més treballadors.			VF
20. Si el coeficient de reserves coincideix amb el coeficient de liquiditat, el multiplicador monetari no és 2.			VF
21. El coeficient de reserves és més gran que el coeficient de liquiditat.			VF
22. Un multiplicador monetari de 3 significa que un augment de 30 unitats en M_1 és causat per un augment de 10 unitats en M_0 .	V		
23. En el model ortodox de creació de diner, els bancs tenen la capacitat de crear base monetària.		F	
24. El diner que creen els bancs no es pot destruir: només canvia de mans.		F	
25. Els bancs només poden crear diner bancari quan el multiplicador monetari augmenta.		F	
26. En una operació de mercat obert expansiva s'expandeix l'actiu dels bancs (amb els actius financers que els ven el banc central) però també el seu passiu (amb més reserves).		F	
27. Si un banc no disposa d'efectiu i el demana al banc central, el balanç del banc central es modifica de manera que augmenta el seu passiu en l'import de l'efectiu que lliura al banc i augmenta el seu actiu en l'import de les reserves que ha de lliurar el banc a canvi de l'efectiu.		F	
28. Un client d'un banc liquida part del seu compte corrent retirant efectiu. Si el banc disposa de l'efectiu a la caixa, la retirada de l'efectiu implica que el banc disminueix el seu actiu i el seu passiu.	V		
29. Un client d'un banc ordena al banc que faci una transferència a un client del propi banc. La transferència necessàriament comporta una pèrdua de reserves del banc.		F	

30. Una facilitat permanent és un instrument de política monetària que el govern proporciona al sector privat per a facilitar que famílies i empreses obtinguin préstecs.	F
31. La taxa d'interès més important que fixa un banc central és la taxa d'interès que el banc central carrega a les famílies i les empreses quan els presta diners.	F
32. Augmentar o reduir impostos és una de les mesures de política monetària assignada als bancs centrals.	F
33. Un pacte de revenda executat per un banc central (el banc central primer compra i després ven) és una manera d'augmentar la liquiditat temporalment.	V
34. La taxa d'interès de la facilitat de dipòsit marca el límit superior del passadís de la taxa d'interès del Banc Central Europeu.	F
35. Actualment, la taxa d'interès de la facilitat de crèdit del Banc Central Europeu és negativa.	F
36. La fórmula que relaciona el preu de les lletres del Tresor i la taxa d'interès estableix que un augment de la taxa d'interès causa un augment del preu de les lletres.	F
37. La fórmula que relaciona el preu de les lletres del Tresor i la taxa d'interès no inclou el factor de descompte.	F
38. Sabent-se el valor nominal d'una lletra del Tresor i la taxa d'interès es pot determinar el preu d'una lletra del Tresor que evita obtenir beneficis amb l'arbitratge financer.	V
39. Si un dòlar es canvia per dos euros i dos euros per un ien, no es pot obtenir cap guany segur per arbitratge triangular.	VF
40. Si s'obtenen dos dòlars per un euro, l'euro s'ha apreciat.	VF
41. Si l'euro s'ha depreciat, cal pagar dos euros per un dòlar.	VF
42. Si s'expecta que l'euro perdi valor respecte del dòlar, la venda en descobert per a obtenir un guany d'aquesta expectativa implica demanar un préstec en dòlars i canviar els dòlars pels euros en el futur.	F
43. Ha augmentat la taxa d'interès i hi ha hagut un desplaçament de la funció d'oferta de liquiditat.	VF
44. Causa un desplaçament de la funció d'oferta de liquiditat que les famílies comprin més actius financers.	V
45. Causa un desplaçament cap a l'esquerra de la funció d'oferta de liquiditat que les famílies decideixin incrementar les compres d'actius financers.	F
46. Oferta d'actius financers és demanda de liquiditat perquè vendre actius financers implica rebre a canvi diner.	V
47. Oferir més liquiditat és sempre igual a demandar menys actius financers: perdre liquiditat s'equilibra comptablement amb perdre actius financers.	F
48. Més oferta de liquiditat i més demanda de liquiditat es tradueix en augment de la taxa d'interès.	VF
49. Un augment de la taxa d'interès d'equilibri es correspon amb una reducció de la demanda de liquiditat.	VF
50. Els bancs formen típicament part de la funció d'oferta de liquiditat, atès que un banc típicament fa préstecs de diner.	V
51. Si no hi ha restriccions ni costos a la mobilitat de diner i dos països tenen la mateixa moneda, és previsible que la taxa d'interès sigui similar en els dos països.	V
52. La taxa d'interès real és superior a la taxa d'interès nominal.	VF
53. La taxa d'interès nominal és inferior a la taxa d'inflació.	VF
54. L'efecte Fisher diu que augments de la taxa d'interès nominal impliquen augments de la taxa d'inflació.	F
55. L'efecte Fisher prediu que la taxa d'interès real és u.	F
56. Hi ha taxa d'inflació negativa quan la taxa d'interès real duplica la taxa d'interès nominal.	VF
57. Una taxa d'interès real negativa no significa que els prestadors guanyin poder de compra amb els seus préstecs.	V
58. L'equació de Fisher relaciona taxa d'inflació, taxa d'interès nominal i taxa de canvi real.	F
59. L'equació de Fisher diu en quant s'ha de modificar la taxa d'interès per a mantenir constant la taxa de canvi quan la taxa d'inflació augmenta.	F
60. Un augment de la taxa d'interès de l'eurozona desplaçaria cap a la dreta la funció d'oferta d'euros.	F
61. Un augment de la taxa d'interès de l'eurozona desplaçaria cap a la dreta la funció d'oferta de dòlars.	V
62. Oferir més dòlars en el mercat de divises significa demandar menys euros perquè més dòlars s'han d'equilibrar amb menys euros.	F
63. Rebre més dòlars per un euro vol dir que el dòlar s'aprecia respecte de l'euro.	F
64. A mesura que augmenta la taxa de canvi \$/€ s'incrementa l'excés d'oferta d'euros (es fa més gran la diferència entre la quantitat oferta d'euros i la quantitat demandada d'euros).	VF
65. El factor de descompte és el factor que cal tenir en compte per a explicar per què es devalua una taxa de canvi fixa.	F

66. La funció de demanda d'euros decreix amb la taxa de canvi \$/€ perquè com més petita és la taxa de canvi menys dòlars cal pagar per un euro i, per tant, més euros s'obtenen per un dòlar i més barat resulta, en dòlars, comprar béns i actius europeus.	V
67. Si la taxa de canvi no és la d'equilibri, l'oferta d'euros no serà igual a la demanda d'euros, però l'oferta de dòlars podria ser igual a la demanda de dòlars.	F
68. La taxa de canvi fixa es devalua al temps que la taxa de canvi de mercat s'aprecia.	VF
69. Hi ha una depreciació nominal de l'euro però una apreciació real.	VF
70. L'euro es deprecia i augmenta la competitivitat de l'eurozona.	VF
71. L'euro es deprecia i no varia la competitivitat de l'eurozona.	VF
72. S'aprecia l'euro respecte del dòlar i es demanen menys euros.	V
73. La funció de demanda d'euros representa les exportacions de l'eurozona.	V
74. Si el banc central compra la seva moneda en el mercat de divises fa disminuir la taxa de canvi.	VF
75. Si el banc central compra la seva moneda en el mercat de divises fa disminuir la taxa de canvi expressada en moneda domèstica / moneda estrangera.	V
76. La trinitat impossible diu que no és possible que el banc central fixi la taxa de canvi i triï la taxa d'interès.	F
77. El país A fixa la taxa de canvi amb el país B. El país B fixa la taxa de canvi amb el país A. Si A decideix tenir una política monetària independent, aleshores B no pot.	VF
78. La taxa de canvi de paritat del poder adquisitiu és 1 quan la taxa de canvi real coincideix amb la taxa de canvi nominal.	V
79. Duplicar els preus domèstics duplica la taxa de canvi de paritat del poder adquisitiu.	F
80. En valor, la taxa de canvi real no és igual a la taxa d'interès real.	VF
81. La taxa d'interès nominal pot expressar-se com a percentatge, però la taxa d'interès real no.	F
82. La taxa de canvi nominal no pot expressar-se com a percentatge, però la taxa de canvi real sí.	F
83. La suma de la taxa d'interès real i la taxa de canvi real és positiva.	VF
84. L'euro no està sobrevalorat respecte del seu valor de paritat si la taxa de canvi nominal no és 2 €/€.	VF
85. Una apreciació de l'euro en el mercat de divises no pot anar acompanyada d'una infravaloració de l'euro respecte del seu valor de paritat.	F
86. El PIB nominal puja un 2% i el PIB real cau un 4%.	VF
87. El PIB nominal puja un -2% i el PIB real cau un 4%.	VF
88. El PIB nominal puja un 2% i el PIB real cau un -4%.	VF
89. La taxa d'inflació calculada a partir de l'IPC és negativa i la taxa d'inflació a partir del deflactor del PIB és positiva.	VF
90. La taxa d'inflació calculada a partir de l'IPC puja i la taxa d'inflació calculada a partir del deflactor del PIB disminueix.	VF
91. PIB real superior a PIB nominal indica que, respecte del període base, els preus (segons el deflactor) han disminuït.	V
92. PIB real i PIB nominal creixen i deflactor del PIB disminueix.	VF
93. Desinflació no significa que la taxa de canvi es depreciï.	V
94. Hi ha desinflació i hi ha deflació.	VF
95. La regla general és que es passa d'una variable real a una variable nominal restant la taxa d'inflació a la real.	F
96. Un sector econòmic té un saldo positiu (superàvit) si les despeses del sector superen els seus ingressos.	F
97. El flux que representa el superàvit d'un sector permet incrementar l'estoc de riquesa financera neta del sector mitjançant l'adquisició d'actius financers emesos per altres sectors.	V
98. Si el dèficit públic duplica les exportacions netes, l'estalvi privat net és positiu.	VF
99. Augmenta l'estalvi privat net i disminueix el dèficit públic.	VF
100. L'estalvi privat net és 2 i el saldo exterior és -2.	VF
101. L'estalvi del sector exterior és positiu quan l'economia domèstica té dèficit exterior.	V
102. La identitat macroeconòmica fonamental diu que PIB és la suma de consum, inversió, despesa pública i exportacions.	F
103. Si el dèficit públic és igual a les exportacions netes, l'estalvi privat net és zero.	VF
104. No és possible que el sector privat, el sector públic i el sector exterior tots ells acumulin actius financers dels altres sectors (tinguin riquesa financera neta).	V